

opusdei.org

“Tôi biết lời cầu nguyện đã cứu chúng tôi”

Gisela, một cộng tác viên của Opus Dei ở Ecuador, nhớ lại lời cầu nguyện đã giúp gia đình cô vượt qua Covid ra sao khi cô đang mang thai.

16-07-2021

Lần mang thai thứ năm, không hề bình yên chút nào, chính là lần thử thách nhất của đời tôi. Tôi 34 tuổi, có ba đứa con nhỏ và ba đứa khác nữa đã ở trên thiên đàng. Tôi luôn mơ

ước trở thành một người mẹ, nhưng lần mang thai gần nhất là trải nghiệm tôi sẽ không bao giờ quên.

Tôi biết mình mang thai chỉ hai tuần trước khi bắt đầu phong tỏa ở Ecuador vì dịch bệnh. Do đó tôi quyết định ở nhà, không mạo hiểm gặp gỡ ai vì tôi không muốn lây bệnh. Tuy nhiên, khi đang ở tuần thứ 32 của thai kỳ, tôi đã bị nhiễm Covid-19.

Tin tức bất ngờ và giãn cách xã hội

Khi biết kết quả, tôi đang xem một bộ phim truyền hình với chồng vào buổi tối. Tôi bị nỗi sợ hãi đè nặng. Chúng tôi nên làm gì đây? Làm thế nào chúng tôi tổ chức lại cuộc sống ở nhà? Các con tôi có bị nhiễm bệnh không? Rober, chồng tôi có kết quả âm tính; chúng tôi chưa từng hình dung rằng tôi sẽ mắc bệnh.

Tôi gọi cho bác sĩ phụ khoa, và thật bất ngờ khi anh ấy nói đây là ca đầu tiên một phụ nữ mang thai bị nhiễm

Covid-19. Nhưng anh đã khuyên tôi bình tĩnh lại và cho tôi những chỉ dẫn để làm theo.

Tôi phải tạm biệt Rober, anh ấy mang chăn gối lên lầu để ngủ trong phòng đứa con trai lớn nhất của chúng tôi. Sau đó tôi về phòng mình và bắt đầu tự cách ly.

Tôi không thể rời khỏi phòng, nên anh Rober phải chăm lo nhà cửa và các con. Chúng tôi luôn chia sẻ công việc nuôi dạy các bé, nên anh đã sẵn sàng đảm nhận việc cho con ăn, tắm rửa và điều phối mọi thứ cần thiết trong nhà.

Chị dâu của Gisela giúp trông nom các con khi cô phải nhập viện

Sự rối ren

Sau sáu ngày bị cách ly, tôi bị ốm. Tôi rất yếu và khó có thể nói chuyện. Ngày hôm sau, tôi cảm thấy tệ hơn, và phải truyền oxy tại nhà. Khi

không có tiến triển, vào ngày thứ chín, tôi nhập viện vào phòng cấp cứu. Thật sự tôi rất lo sợ. May mắn thay, một vài người mà tôi xem như thiên thần hộ mệnh đã chăm sóc tôi trong suốt thời gian tôi nhập viện.

Tôi không thể nhận ra vị bác sĩ nội khoa vì bộ đồ bảo hộ anh ấy mặc. Anh đến và nói: “Gise, bình tĩnh nào. Tôi là Gordo Jarrin. Mọi thứ rồi sẽ ổn cả. Tôi sẽ chăm sóc cho cô.” Điều đầu tiên tôi yêu cầu bác sĩ là đừng để tôi phải nhập viện. Tôi đã rất hoảng sợ khi nghe được những câu chuyện. Tôi từng nghe ai đó nói “Nếu họ giữ cậu ở lại, cậu sẽ chẳng được về nhà”. Nhưng các bác sĩ đã quyết định rằng để tôi và con được khỏe mạnh, tôi nên ở lại bệnh viện.

Vào ngày 3 tháng 9, sau một đợt truyền máu, tôi nghĩ mình đã khá hơn, vì đã nghỉ ngơi tốt và cảm thấy khỏe hơn. Thực tế lại là ngược lại, cơ thể tôi không phản ứng tốt. Khi tôi

đang chuẩn bị ăn sáng thì các y tá chạy vào và nói “dừng bữa sáng cho người phụ nữ đang mang thai”. Các y tá lần lượt đi ra đi vào, cuối cùng bác sĩ cũng đến. Anh ấy nói tôi: “Gise ơi, tình trạng của cô không cải thiện. Chúng tôi vừa có một cuộc hội ý với bác sĩ phụ khoa của cô, và chúng tôi sẽ tiến hành việc sinh mổ ngay lập tức. Chúng tôi sẽ chuyển cô sang phòng chăm sóc đặc biệt.”

Tôi tự hỏi bản thân: Điều gì sẽ xảy ra nếu mọi thứ chuyển biến xấu? Tôi nghĩ đến các con, chồng, cả ba mẹ, và tôi lại bị nổi bất an và sợ hãi chế ngự. Tôi xin các nhân viên y tế cho tôi giữ điện thoại bên mình trong phòng chăm sóc đặc biệt, vì tôi cần được nhìn thấy các con. Họ đồng ý và còn đưa cho tôi thẻ cầu nguyện với Chân phước Cha Alvaro del Portillo mà chồng tôi gửi vô, tôi đã giữ nó bên mình trong suốt thời gian nhập viện.

Hai chị gái của Gisela đã mang bé Sebastian về nhà khi cậu bé được phép xuất viện

Phép màu của sự sống

Trong căn phòng ồn ào đầy những máy móc, có hơn 15 người hiện diện mà tôi không thể nhận ra họ vì bộ đồ bảo hộ, họ đã tiến hành việc sinh mổ, và con tôi đã ra đời.

Tôi cầu xin Chúa đừng cất tôi đi. Tôi không thể bỏ các con lại một mình. Tôi không muốn chết. Làm thế nào Ngài có thể đối xử với anh Rober như vậy? Không thể nào.

Sebastian chào đời như một chiến binh, hét vang cả căn phòng. Đây chính là niềm vui và bình an vĩ đại nhất mà bất kỳ người mẹ nào có thể có được. Tôi ôm bé vào lòng, không biết khi nào chúng tôi mới được gặp lại nhau, vì lý do an toàn cho bé, họ đã mang thẳng bé đi.

Gia đình tôi đang đợi ở bên ngoài. Vì Rober và hai con của tôi cũng xét nghiệm dương tính với Covid, họ phải nhìn thẳng bé từ xa qua cửa sổ. Nhưng chúng tôi biết rằng gia đình mình đều ổn cả.

Tôi biết lời cầu nguyện đã cứu tôi

Nhiều người nhắn tin và gọi điện cho chúng tôi. Có hàng ngàn người cầu nguyện cho chúng tôi: tôi cần nó biết bao! Gia đình và bạn bè không bỏ qua chút cơ hội nào để chăm lo cho chúng tôi. Nhà tôi ngập tràn quà: đồ ngọt, thức ăn, những món quà cho bọn trẻ.

Ở Quito, Guayaquil, Cuenca, Riobamba và Ambato, mọi người liên kết thành những chuỗi cầu nguyện và đọc kinh Mân Côi cho chúng tôi. Họ hàng, người quen, và ngay cả “những người xa lạ” cũng cầu nguyện cho sức khỏe của chúng tôi. Bạn bè trong Opus Dei (chúng tôi là những công tác viên) đã xin mọi

người họ quen biết cùng cầu nguyện. Thậm chí hai đan viện, là những cộng tác viên của Hội, cũng cầu nguyện cho chúng tôi trong những ngày tháng đó.

Cả gia đình cùng với thành viên mới

Tôi trải qua ba ngày được chăm sóc đặc biệt và thêm bốn ngày chăm sóc trung gian. Sebas, con tôi, đã xuất viện trước tôi một ngày. Vì Rober vẫn còn mắc Covid, hai chị gái tôi đã đón Sebas và mang thẳng bé về nhà anh trai tôi. Cảm tạ Chúa, tôi đã được xuất viện ngày sau đó và chuyển đến nhà anh trai, nơi tôi và con nhỏ được chăm sóc tận tình. Nhưng gia đình tôi vẫn bị chia cách.

Cuối cùng, sau 18 ngày, mọi người trong gia đình đã có kết quả xét nghiệm âm tính với virus. Chúng tôi đã có thể ở cùng nhau và bắt đầu một chương mới đầy nhiệm màu và áp lực của gia đình có năm thành viên.

Bài học thu được

Đó thật sự là một trải nghiệm đầy nỗ lực với tất cả chúng tôi. Nỗi lo sợ luôn tìm cách chế ngự cuộc sống của chúng tôi, nhưng với đức tin và đức cậy, chúng tôi đã vượt qua được. Chúng tôi biết rằng đó là nhờ vào rất nhiều người đã cầu nguyện cho mình. Chúng tôi không có lời nào để bày tỏ lòng biết ơn đối với tất cả những ai đã đồng hành cùng gia đình mình thật sát sao.

Dịch bệnh này không chừa bất kỳ một ai. Tất cả chúng ta đều đó nguy cơ mắc phải, và đây là một trong những bài học tôi rút ra cho mình. Do đó chúng ta cần tiếp tục chăm sóc cho bản thân và những người chúng ta thương mến. Cảm tạ Chúa, giờ chúng tôi có thể kể lại câu chuyện của mình và nói lời tạ ơn, luôn luôn tạ ơn.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
vi-vn/article/toi-biet-loi-cau-nguyen-da-
cuu-chung-toi/](https://opusdei.org/vi-vn/article/toi-biet-loi-cau-nguyen-da-cuu-chung-toi/) (05-04-2025)